

Livet – med fuld musik

Musiker og sangskriver Helge Engelbrecht har skrevet en vidunderlig bog om sig selv – men endnu mere om alle os andre

Af Arne Mariager

Det kan godt være, det ikke »er fint« at være begejstret for Helge Engelbrecht. Lige som det heller ikke »er fint« at være begejstret for Lars Lillholt – uden sammenligning i øvrigt. Men så vil jeg sige som PH: »Hvis ikke det er fint at spise en spegepølse-mad med fingrene, så gider jeg sgu' ikke være fin...«

Det største her i livet er banalt. En barnefødsel. En forelæseelse. En stor kærlighed. Erotik. Et godt kammeratskab. Et dødsfald. Det er ikke intellektuelle begreber. Det er dele af livet. Det er følelsesbestemte, sansefulde og i virkeligheden – banale – dele. Helge Engelbrecht har skrevet en bog om sit liv. Netop fordi den ikke intellektualiserer, men ærligt og redeligt med en stilfærdig humor fortæller historier, bliver den ikke bare en bog om musikeren, sangskriveren og fortælleren fra Grindsted – og

senere Ansager. Men en bog om os alle sammen. Om tilværelsen – set fra mennesker midt i det hele – og med øjne, der ikke sidder i hovedet på en statsmand, en verdenskunstner, en filosof. Men på et varmt, levende hverdags-menneske. Der ejer den store evne at kunne iagttage – og reflektere over det, han ser.

»Så spil da, knejt«, hedder bogen – efter et citat fra Helges far. Det er fremragende bog.

De enorme skift i samfundet

Det er altid farligt, når et menneske vælger at fortælle historien om sig selv. Det er at vove. For omgivelserne i Jantelovens fædreland har så let ved at konstatere, at »nu skal den praløv nok til at råbe op igen...« Og der er altid risikoen for, at uanset hvor spændende, man selv synes, livet har været – så er historien hamrende uinteressant for alle andre. Jo yngre fortælleren er, jo større er risikoen. Gamle mennesker – dem, der står på scenen, tæt ved udgangen, kan fortælle deres erindringer. Men mennesker midt i det hele...de skal passe på. Især hvis de ikke er meget, meget kendte. Og så berømt er Helge Engelbrecht trods alt ikke.

Men ikke alene har Engelbrecht povet at fortælle om sig

selv – give os hans egen historie. Han har med den selvdisciplin, gode fortællere skal besidde, og den ydmyghed overfor livet og mennesker, der kendetegner ham, formået at skrive en bog, der er interessant, fordi den fortæller noget om alle os, der er vokset op i efterkrigstidens Danmark. Som har været med til de enorme skift i samfundet – og som ind i mellem i dagens overflod undrer os lidt over, hvordan pokker, det hele nu er gået til.

Mange historier på en gang

Helge Engelbrecht har ikke blot fortalt historien om en dreng fra Grindsted, der havde musik i blodet – og gjorde sit liv til en musikalsk rejse gennem verden. Men også fortalt en række andre historier. »Så spil da, knejt« er ikke bare historien om et menneske, men om mange. Den er også et stykke lokalhistorie for Grindsted, Ansager og omegn. Et stykke dansk samtidshistorie af første karat – og en bog om den danske populærmusik. Det er meget på en gang.

Endelig skal det for fuldkomnenskyld understreges, at bogen er velskrevet og oplagt fortalt. Den er en mammut på langt over 400 sider. Alligevel slugte jeg den hen over en weekend. Det betyder, at sproget er

Et stykke populærmusik historie. »Inger Johanne og drengene« spillede sammen – og hun var den første, der skulle synge »En lille melodi« – men det gik ikke. Hun sang fantastisk. Men det virkede ikke. Så fik drengene fat i Anne Herdorff...og Grand Prix-sejren kom i hus.

godt, fortællingen underholdende – og navlebeskuelsen er ikke-eksisterende. Der er ironisk selvdistance i den bog. Uden en sådan er selv-biografier vanskelige at fordøje.

Men Helge Engelbrecht kan holde sig selv ud i strakt arm, grine lidt, ryste på hovedet – og sætte sig selv ned på jorden igen.

Bogen er redigeret og layoutet af Helges søn, Janus Engelbrecht. Det er gjort med talent. Der er mange illustrationer – flere af tvivlsom kvalitet, rent teknisk – og flere er måske også lidt for meget "familie-album" for læseren. Men billederne fortæller absolut deres del af historien. Ikke bare om familien Engelbrecht og Helge – men om tiden. Det er en underholdende bog. Oven i købet er den smuk.

Pæn på den fede måde

Helge Engelbrecht er manden, som de fleste danskere kender som »den evige deltager« i Melodi Grand Prix. De senere år med gruppen Neighbours. Nogle, de lidt ældre, ved, at Helge faktisk vandt Grand Prixet med »En lille melodi« i 1987. Han har været med mange gange. Han har spillet dansemusik, spillet i koncertsale, radio, tv. Alle vegne. Og han har prøvet det, musikere prøver.

Han fortæller historien i »Så spil da, knejt«, og Helge Engelbrecht er en ærlig fyr. Han fortæller sandheder. Men han er også et rart menneske med et stort hjerte. Derfor er bogen ikke sladder-agtig eller ubehagelig overfor nogen eller noget. Den rummer beretninger om problemer. Om kriser med eksempelvis sangerinden Anne Herdorff, der sang »En lille melodi« – og den rummer beretninger om de store stjerner John Mogensen og Gustav Vinkler, som det er skønt at læse. Men Helge Engelbrecht er pæn på den fede måde. Han udleverer ikke, han sviner ingen til. Alligevel har jeg sjældent set en mere præcis fremstilling af John Mogensen end Engelbrechts lille beretning om dengang, han og et par andre musikere kom op på hotelværelset for at snakke repertoire med

den berømte sanger og sangskriver – som de skulle akkompagnere. Mogensen reagerede ved at ringe til receptionen og bestille 16 bajere....

Helge Engelbrecht fik også et meget nært forhold til Gustav Winckler, manden med den gyldne stemme, der også led af en hel del tørst. Det interessante ved Engelbrechts beretning om Mogensen og Winckler er, at han uden at fordømme skildrer berømtederne – og deres svagheit. De to store kunstnere havde måske et fælles problem. Men de havde et vidt forskellig udtryk – og forskellige sind. Gustav Winckler var den varme. Mogensen den vilde, destruktive.

En moderne historiefortæller

Da Helge Engelbrecht for nogle år siden udgav den lidt oversete cd »Absolut Ansager« om livet i en lille provinsby, gik det op for mig, at manden var langt mere nuanceret og langt mere spændende, end jeg havde opdaget i den almindelige tumblerum. At her var en troubadur, der talte til mig. For et par måneder siden var jeg så heldig at deltage i en kirkedag i Hejnsvig, hvor Engelbrecht også var med. Der oplevede jeg manden folde sig ud som den moderne historiefortæller. I middelalderen gik historiefortælleren rundt i de sydeuropæiske lande. Han satte sig på torvet og fortalte – og befolkningen gav ham penge og mad til gengæld. Fortælleren brød hverdagens trivialitet, gav folk noget at tænke over, noget at glæde sig ved – eller noget at blive rystet over. Han sparkede til hverdagen. Sådan gør Helge Engelbrecht ind i mellem som troubadur – men han gør det i høj grad også med bogen. Det er flot at skrive en bog om sig selv og så sparke noget i gang hos læseren.

Helge Engelbrecht
»Så spil da, knejt«
Forlag: Musik Galleriet, Ansager.
(Engelbrechts eget selskab).
445 sider, rigt illustreret,
stift bind. Kr. 299-
(Kan også købes hos boghand-
lerne)

En meget ung Helge Engelbrecht – et eksempel på bogens kig ind i familie-albummet.

Helge Engelbrecht i dag – pondus, moden – og en storartet fortæller. Med »Så spil da, knejt« har han begået en fremragende bog.